Η ΣΟΦΙΑ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΥΤΑΜΑΡΑ

'Ο κουτὸς ἄνθρωπος κυνηγάει τὸν ἄνεμο μὲ τὸ δίχτυ.

'Αγγλική

'Ο κουτὸς ἄνθρωπος κουβαλάει νερὸ μὲ τὸ κόσκινο.

'Αρχαία ἑλληνική

'Ο κουτὸς ἄνθρωπος δίνει στὸ λιοντάρι νὰ φάη χορτάρι καὶ στὸ ἄλογο κρέας.

Τουρκική

'Ο κουτὸς καταπιάνεται νὰ χτίση γέφυρα ἀπὸ τὴ μιὰν ἄκρη τῆς θάλασσας ὥς τὴν ἄλλη.

'Ολλανδική

Μόνον οἱ κουτοὶ κάθουνται καὶ μετροῦν τὰ κύματα.

'Ισπανική

'Ο κουτὸς ἄνθρωπος πολεμάει νὰ κρύψη τὸν ἥλιο μὲ τὸ κόσκινο.

'Ιταλική

Οἱ κουτοὶ ρίχνουν λάδι στὴ φωτιὰ γιὰ νὰ τὴν σβύσουν.

'Αγγλική

'Ο κουτὸς τραβάει τὸ σπαθὶ γιὰ νὰ σκοτώση μυῖγες.

Γερμανική

Κάποιος κουτὸς προσπαθοῦσε νὰ στερεώση ἕνα αὐγὸ πάνω στὴ μύτη του.

'Αρχαία ἑλληνική

Κούρεψε ὁ κουτὸς τὸ γάϊδαρό του γιὰ νὰ φτιάξη ὕφασμα γιὰ τὸ χειμῶνα.

'Ιταλική

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΓΙΑΤΡΟΥΣ

Συχνὰ οἱ γιατροὶ εἶνε πιὸ ἐπικίνδυνοι ἀπ' τὶς ἀρρώστειες.

Γαλλική

Οἱ γιατροὶ σπανίως παίρνουν γιατρικὰ γιὰ τὸν ἑαυτό τους.

Βελγική

Ἡ γῆ ἀνατριχιάζει ὁσάκις δέχεται τὰ θύματα τῶν γιατρῶν.

'Ισπανική

Οἱ τέσσερες καλύτεροι γιατροὶ τοῦ κόσμου εἶνε οἱ ἑξῆς: 'Ο δόκτωρ Λιτότης, ὁ δόκτωρ Εὐθυμία, ὁ δόκτωρ 'Ησυχία καὶ ὁ δόκτωρ Χρῆμα.

Γερμανική

Τοὺς πρώτους γιατροὺς τοὺς ἐδημιούργησαν τὰ ὄργια τῶν ἄλλων ἀνθρώπων καὶ ἡ καταχρήσεις τῶν ὀργίων ἔκαναν ἐμπόριο τὸ ἰατρικὸ ἐπάγγελμα.

Αἰγυπτιακή

'Ο γιατρὸς μπορεῖ νὰ θεραπεύση τὴν ἀρρώστεια, ἀλλὰ δὲν μπορεῖ νὰ σὲ γλυτώση ἀπ' τὸ θάνατο.

Κινέζική

ΑΠ' ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ,,

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ

'Ο Μεσσονιὲ καὶ ἡ ἑκατεμμυριοῦχος οἰκοδέσποινα. Ἕνα σκίτσο γιὰ τὸ λεύκωμά της. Τί ζωγράφισε ὁ Μεσσονιέ. 'Η ὀργὴ τῆς πλουσίας κυρίας. 'Ο Μέντζελ καὶ οἱ φτωχοί. Γιατὶ ἔπαψε νὰ εἶνε ἐλεήμων καὶ φιλάνθρωπος. Τὸ πορτραῖτο τῆς αὐτοκράτειρας. Ραφαὴλ καὶ Μιχαὴλ Ἄγγελος, κτλ.

Κάποτε ὁ περίφημος Γάλλος ζωγράφος Μεσσονιὲ προσεκλήθη σὲ γεῦμα στὸ σπίτι ἑνὸς Παριζιάνου ἑκατομμυριούχου. Κατὰ τὰ ἐπιδόρπια, ἡ οἰκοδέσποινα πλησίασε τὸν καλλιτέχνη καὶ τοῦ παρουσίασε ἕνα μεγάλο λεύκωμα, στὸ ὁποῖο εἶχαν σχεδιάσει διάφορες εἰκόνες, μὲ τὶς ὑπογραφές τους οἱ διασημότεροι ζωγράφοι τῆς ἐποχῆς.

— 'Ελπίζω, εἶπε μὲ γλυκύτητα ἡ σύζυγος τοῦ ἑκατομμυριούχου στὸ Μεσσονιέ, ὅτι εἰς ἀνάμνησιν τῆς γνωριμίας μας θὰ ζωγραφίσετε καὶ σεῖς κάτι σ' αὐτὸ τὸ λεύκωμα...

'Ο καλλιτέχνης χωρὶς νὰ χάση καθόλου καιρὸ πῆρε ἕνα μολύβι ποὺ βρῆκε πρόχειρο καὶ μέσα σὲ λίγα λεπτὰ σχεδίασε ἐπάνω σὲ χαρτὶ ἕνα... ἄλογο! Συγχρόνως ἔγραψε μεταξὺ τῶν σκελῶν τοῦ ζώου τὴν ἀκόλουθη φράσι:

«Μὲ αὐτὸ πλήρωσα τὸ σημερινό μου γεῦμα!»

Κατόπιν ἐπρόσθεσε τὴν ὑπογραφή του καὶ ἐπέστρεψε τὸ λεύκωμα στὴ φιλότεχνη κυρία.

'Εννοεῖται ὅτι αὐτὴ δὲν ἐσυγχώρησε ποτὲ τὸ ζωγράφο γιὰ τὸ φοβερὸ πείραγμά του, οὔτε καὶ τὸν ξαναπροσκάλεσε σὲ γεῦμα.

* * *

Κάποτε κάποιος φουκαρᾶς ἔστειλε ἕνα γράμμα στὸ Γερμανὸ ζωγράφο Μέντζελ καὶ τοῦ ζητοῦσε ἐλεημοσύνη, κάνοντας ἐπίκλησι στὰ «γνωστὰ φιλάνθρωπα αἰσθήματά του». Στὴν αἴτησι αὐτὴ ὁ Μέντζελ ἀπάντησε ὡς ἑξῆς:

«Πρέπει νὰ σᾶς πληροφορήσω ὅτι ἀπατηθήκατε στὶς προβλέψεις σας. Πάει πολὺς καιρὸς τώρα ποὺχω πετάξει ἀπὸ πάνω μου τὰ «γνωστὰ φιλάνθρωπα αἰσθήματα». Κι' ὁ λόγος εἶνε ὅτι λαβαίνω κάθε τόσο γράμματα ἀπὸ τρεῖς καὶ τέσσερες σελίδες, μὲ τὰ ὁποῖα μοῦ ζητοῦν ἐλεημοσύνη. Αὐτὸ ὅμως μ' ἐμποδίζει ὁλόκληρες μέρες ἀπὸ τὴ δουλειά μου. 'Εξ ἄλλου, ξέρω ἀρκετοὺς ἐντίμους συζύγους ποὺ ἔχουν βάλει τὴ βέρα τους ἐνέχυρο καὶ δὲν θέλω νὰ μάθω περισσότερους».

* * *

Κάποτε ἡ αὐτοκράτειρα τῆς Γερμανίας Αὐγούστα παράγγειλε στὸν Μέντζελ νὰ τῆς κάνη τὴν προσωπογραφία της. 'Επειδὴ ὅμως δὲν ἔμεινε εὐχαριστημένη ἀπὸ τὸ πορτραῖτο της, ποὺ ὁμολογουμένως δὲν τὴν ἐκολάκευε, τοῦ ζήτησε νὰ τῆς φτιάση ἄλλο.

Τότε ὁ Μέντζελ, γιὰ νὰ εὐχαριστήση τὴν αὐτοκράτειρα, τὴν ξαναζωγράφισε, μὲ μισὸ ὅμως πρόσωπο, κρύβοντας τὸ ἄλλο μισὸ πίσω ἀπὸ τὴ βεντάγια της!...

* * *

'Ο μεγάλος ζωγράφος τῆς 'Αναγεννήσεως Ραφαὴλ ἀγαποῦσε τὴν πολυτελῆ κι' ἐπιδεικτικὴ ζωὴ καὶ συνήθως ἔβγαινε ἔξω περιστοιχισμένος ἀπὸ τοὺς θαυμαστάς του.

Μιὰ μέρα τὸν ἀντάμωσε στὸ δρόμο ὁ Μιχαὴλ Ἄγγελος, ὁ ὁποῖος ἀντιθέτως φημιζόταν ὡς μισάνθρωπος. Βλέποντάς τον λοιπὸν καμαρωτὸ-καμαρωτὸ ἀνάμεσα στοὺς ἀκολούθους του, εἶπε:

— Ποιὸς εἶνε αὐτὸς ποὺ περπατεῖ μὲ τόσο ἐπιτελεῖο, σὰν κανένας στρατάρχης;

Τὰ πειραχτικὰ αὐτὰ λόγια του ἔφτασαν στ' αὐτιὰ τοῦ Ραφαήλ, ὁ ὁποῖος ρώτησε μὲ τὴ σειρά του:

— Κι' αὐτὸς ποιὸς εἶνε ποὺ περπατάει πάντα μόνος του, σὰν κανένας δήμιος;

'Ο χαρακτηρισμὸς αὐτὸς τοῦ Ραφαὴλ δὲν ἦταν κι' ἐντελῶς ἀδικαιολόγητος, γιατὶ ὁ Μιχαὴλ Ἄγγελος εἶχε διατελέσει κάποτε... μαχαιροβγάλτης!

* * *

'Ο περίφημος ζωγράφος Τισσὼ δὲν ἔμενε ποτὲ ἱκανοποιημένος ἀπὸ τὰ ἔργα του. Κάποτε ζωγράφισε μιὰ εἰκόνα θρησκευτικῆς ὑποθέσεως καὶ τὴν ἔδειξε σὲ μιὰ 'Αγγλίδα γνωστή του, γιὰ νὰ τοῦ πῆ τὴ γνώμη της. 'Η 'Αγγλὶς τοῦ ἐξέφρασε τὸν θαυμασμό της γιὰ τὸ ἔργο του.

'Ο Τισσὼ ὅμως δὲν ἦταν εὐχαριστημένος καὶ ξαναζωγράφισε τὴν εἰκόνα του ἀπ' τὴν ἀρχή. Προσκάλεσε τότε καὶ πάλι τὴν 'Αγγλίδα γιὰ νὰ τοῦ πῆ τὴ γνώμη της.

— Μὰ αὐτὸ εἶνε ἀριστούργημα! φώναξε ἡ 'Αγγλὶς μόλις τὴν εἶδε.

'Ο καλλιτέχνης ὅμως δὲν ἱκανοποιήθηκε καὶ πάλιν καὶ ζωγράφισε γιὰ τρίτη φορὰ τὸ πολυπαθὲς ἔργο του. 'Αφοῦ τὸ ἀποτελείωσε, κάλεσε ξανὰ τὴν 'Αγγλίδα.

'Εκείνη τότε συγκινήθηκε τόσο βαθειὰ ἀπὸ τὸ ὑπέροχο ἀριστούργημα τοῦ φίλου της, ὥστε γονάτισε μπροστά του καὶ ἀναλύθηκε σὲ δάκρυα.

—Τώρα μάλιστα! εἶπε ὁ ζωγράφος. Τὸ ἔργο μου εἶνε ἀσφαλῶς τέλειο!...

τῆς ἀπάντησε ὁ Παῦλος.

Καὶ γέλασαν κι' οἱ δυό τους γιὰ τὴν ἀστεία αὐτὴ ἰδέα τῆς Ρενέ.

— Εὐτυχῶς ποὺ θὰ χωρίσουμε ἥσυχα, σὰν δυὸ καλοὶ φίλοι... ὅπως εἴχαμε συμφωνήσει... Αὐτὸ συμβαίνει πολὺ σπάνια! εἶπε ὁ Παῦλος, εὐχαριστημένος ποὺ ὅλα τελείωναν χωρὶς φασαρίες καὶ τραγικότητες.

* * *

Φεύγοντας ἀπὸ τὸ φεστωρὰν δὲν μπόρεσαν νὰ βροῦνε παρὰ μόνον ἕνα ἀνοιχτὸ αὐτοκίνητο. 'Η παγωμένη βροχὴ τοὺς χτυποῦσε στὸ πρόσωπο. 'Η Ρενὲ ἄρχισε πάλι νὰ βήχη δυνατά.

— Ἄχ! αὐτὸ τὸ συνάχι! εἶπε γελῶντας σὲ κάποια στιγμὴ κι' ἀναστέναξε.

'Ο Παῦλος θέλησε νὰ τὴν σκεπάση μὲ τὸ παλτό του, ἐκείνη ὅμως ἀρνήθηκε.

— Ὄχι, ὄχι, ἄφησέ με! τοῦ εἶπε. Σὲ βεβαιώνω ὅτι ζεσταίνομαι πολύ...

Καὶ ξεκούμπωσε λίγο τὸ κορσάζο της. 'Ο ἀέρας πηρούνιαζε τώρα τοὺς γυμνοὺς ὤμους της κι' ἡ ψιλὴ βροχὴ τὴν ἔκανε ν' ἀνατριχιάζη σύγκορμη.

— Μὰ τρελλάθηκες! τῆς φώναξε ὁ Παῦλος. Ξεχνᾶς ὅτι εἶσαι κρυωμένη;...

— Μὰ δὲν κρυώνω καθόλου... σὲ βεβαιῶ! τοῦ ἀπάντησε γελῶντας πάντα ἐκείνη.

Μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ τῆς Ρενὲ ἄλλαξαν τὸ τελευταῖο τους φιλί. Ἔπειτα ἡ Ρενὲ ἀνέβηκε τρέχοντας τὴ στενὴ σκάλα. Ὅταν μπῆκε στὴν κάμαρά της, δυνατὰ ρίγη τὴν ἔκαναν νὰ τρέμη, τὸ κεφάλι της ἔκαιγε, τὰ μηλίγγια της χτυποῦσαν... Εἶχε λοπὸν χάσει γιὰ πάντα τὸν Παῦλο της;... Εἶχαν τελειώσει ὅλα;... Ξάπλωσε σ' ἕνα ντιβάνι κι' ἄρχισε νὰ σκέφτεται.

'Ο βῆχας τὴν ἔπνιξε ἔξαφνα κι' ἔννοιωσε κάτι ἁλμυρὸ στὸ στόμα της. Ἔφερε τότε τὸ μαντῆλι στὰ χείλη της καὶ τὸ εἶδε νὰ βάφεται κόκκινο...

— Αἷμα!... ψιθύρισε τρομαγμένη. Καλὰ ἔκανε καὶ μ' ἄφησε ὁ Παῦλος. Ἂν πάθαινε κι' αὐτὸς τίποτα! Ὅσο γιὰ μένα, δὲν πειράζει καὶ τόσο!...

Καὶ χαμογέλασε πικρά, ἀποχαιρετῶντας τὸ ἐρωτικό της ὄνειρο ποὺσβυσε γιὰ πάντα... γιὰ πάντα!...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟ

ΑΝΕΚΔΟΤΕΣ ΜΠΑΛΑΝΤΕΣ

Τοῦ Σμυρναίου ποιητοῦ κ. Μιχαὴλ 'Αργυροπούλου